

09. Poglavlje

Dolina metvoh

„Elesar? Jesi li dobro? Elesar, probudi se!“ dozivala ga je Caitlin.

„Dobar udarac!“ promrmlja Elesar. „Gdje smo?“

„U nekakvoj tamnici. Crni konjanici su nas doveli.“

„Gdje je Quick?“ upita i pokuša ustati, no od udarca je još bio ošamu en. Otvorio je oči i ogledao oko sebe. Mrak na prostorija s ustajalim zrakom. Poput grobnice, pomisli.

„Smiri se. Nemoj se micati.“ Caitlin mu je držala glavu u svome krilu. Otrgnula je dio tkanine s odjeće i omotala mu oko glave.

„Tu sem, šef. V drugom kavezu“, odazove se Quickfoot, naslonjen na rešetke. Nalazio se u kavezu do njih. Još manjem nego njihovom.

„Mislim da su nas stavili u ćelije po rasama“, doda Caitlin.

„Kakav je to smrad?“ upita Elesar lagano se pridižući. Glava ga je boljela. Opipa je. Opaka kvrga iznad čela. Caitlin mu je povila krpom.

„To je lešina kraj mene. Negdar je to bil gmazoliki, ali su ga gadno sredili. Vmrl je od rana“, odgovori Quickfoot.

„To ga je Valdor sredio, he, he!“ zašepeta se nečiji glas. Naslonjen na rešetke gdje je bio Quickfoot, Elesar se okrene prema susjednom kavezu preko prostorije.

„Tko je tamo?!“ nešto je bilo čudno. Njegove vilenjačke oči nisu mogle prodrijeti kroz tamu.

„Ne znam. Neki ljudi barbar. Bil je tu kad su nas dopeljali. Celo vreme blebeće i kak nas bu Valdor sve vmoril“, rekao je Quickfoot.

„Tko je taj Valdor?“ upita Elesar. Umjesto Quickfoota, barbar mu odgovori.

„He, he, Valdor je glavni! He, he, on je najjači i ratnik ovdje. On se bori za svog gospodara! He, he, oboje su blijedi kao mjesec i vrlo jaki, he, he. Sve nas pobiti, ha, ha!“ mrmljao je barbar. Prišao je rešetkama svog kaveza i promolio glavu na slabu svjetlost koju je bacala jedina baklja u prostoriji. Lice mu je bilo puno ozljeda, izudarano i izmučeno. Nedostajalo mu je dosta zubi. Pogled mu je bio lutan, kao da je izgubio razum.

„Je, kaj god!“ dobaci mu Quickfoot. Nije se htio miješati s ludim osobama. Za njegov rod, ljudi su ljudi opsjednuti zlim duhovima i samo je jedan način kako da ih se oslobodi.

„A gdje smo to, barbaru?“ upita ga Elesar. Vid mu se popravio. Mogao je bolje raspoznati prostoriju i ljude u njoj. Barbar je na sebi imao dronjke i modrice po cijelom tijelu. Očito je dobio podosta batina.

„U tamnici, he, he! U zemlji di naši stari i neprijatelji skup ponovo vladaju!“ smijao se u prekidima. Svako malo bi trznuo glavom i ogledavao se.

„Od njega ne ćemo mnogo saznati. Očito je izgubio razum“, rekao je Caitlin. Odlučila je prešutjeti svoje negodovanje. Sama je odlučila poći na ovaj put. Ne bi bilo pravedno da sada zatraži od Elesara da se vrate kući, u Kiroshan. Nije više dijete, govorila si je.

„Gdje naši stariji ponovo vladaju...“ ponovi tiho Elesar i zamisli se. „Gdje li sam to već bio?“

Misli mu prekinu otvaranje tamnih vrata. U prostoriju u ne prilika ogrnuta crnim plaštem. Izgledala je kao uvijek, no blijedo koštunjavo lice i sive, beživotne oči i govornice su drugo.

„Karakan!“ uzvikne prestrašeno Quickfoot. Skočio je u dno kaveza i priljubio se uz zid.

„Quickfoote! Što si rekao, tko je to?“ upita ga Elesar. Znao je da je njegov gmazoliki prijatelj strašljiv, ali ovo je bio vrhunac. Prestrašio se kao da je vidio samu smrt.

„Karakan! Krvopija! Oni piju krv!“ prestrašeno je.

„Vampir!“ za udi se Caitlin i sama ustukne. „Mislila sam da ne postoje!“

„Ovo ito postoje“, zaključi Elesar, ne skidajući pogled sa sablasti. Refleksno posegne za Moonsaberom, ali nije ga bilo za opasati. Uzeli su mu i bodež iz ruke.

Vampir priđe kavezu s barbarom i otključa vrata. Barbar odlučio je provjeriti nije li to prilika koju ne bi smio propustiti, ali ga vampir jednom rukom zgrabi za vrat i podigne u zrak. Barbar se uzalud opirao neživom stvoru, udarao ga nogama i rukama, ali ovaj nije ni trepnuo. Bacio ga je na tlo i odvuкао iz tamnice.

„Nemrem verovat!“ zapanjeno je Quickfoot. „Ste vidli kak ga je dignul v zrak?“

„Živim tolike godine, a još nisam srećo vampira“, prizna Elesar. „U Valinndoru ih nema, a na svim mojim putovanjima nisam imao sreću. Jesu li svi tako snažni kao ovaj ili je ovaj iznimka? Imaš li ti, Quickfoote kakva iskustva s njima?“

„Oni su noćne ptice, pa je lakše da ih nisi srel. Mortali su te izbegavali.“ Quickfoot je tražio objašnjenje za Elesarevu nedovoljnu obaviještenost.

„To bi moglo biti objašnjenje“, zaključi Elesar. „Možda se boje magije koja okružuje šume“, pokušao je prokopati po sjećanju ako se ikadje spominje bilo nešto o vampirima. Ništa se nije mogao sjetiti. Obišao je gotovo cijeli Sillwith, a nikada se nije susreo s tim neobičnim sablastima. „Možda“, ponovi. „No ako se moramo boriti protiv tog Valdora, koji je prema barbarovom opisu tako čudan vampir, želim znati njihove slabosti.“

„To je ekaj da sunce izađe!“ predloži Quickfoot. „Oni nikada ne napadaju kad je sunce.“

„To bi bio dobar prijedlog kad ne bi bilo one guste magle. Vjerujem da ona ima neke veze s vampirima.“

Urlik koji je ledio kosti odjekne tamnicom. Društvo pogleda prema eliji gdje se malo prije nalazio barbar. Pitali su se, što mu je Valdor učinio, ali ovo nije bilo mjesto na kojem se lako dolazilo do informacija.

Nakon nekoliko trenutaka, vrata tamnica se ponovo otvore. Vampir se vratio. Prišao je Quickfootovoj eliji i otvorio je. Prestravljeni Quickfoot se povuče u kut elije drhteći. Vampir ispruži ruku prema njemu, ali ga Elesar zaustavi kroz rešetke.

„Ostavi ga! Uzmi mene!“ zapovijedi Elesar.

Vampir pusti Quickfoota i okrene se prema njemu. Uhvatio je Elesarevu ruku i bez imalo muke je odmakao. Na trenutak je zastao kao da razmišlja što mu je činiti, ali onda ipak otvori Elesarov kavez i pokaže mu prema izlazu.

Elesar pogleda prvo Caitlin, a potom Quickfoota i uzdignute se glave uputi prema svojoj sudbini.

Ostavši sami u tamnici, Caitlin i Quickfoot su nepomično sjedili u elijama. Nisu mogli zamisliti što će se dogoditi Elesaru. Nesebično je prepustio svoj život umjesto

Quickfootovog. No, je li to bilo pametno? Što ako ga Valdor ubije i onaj vampir dođe po njih dvoje? Elesar je samo odgodio njihovu smrt na kratko vrijeme. Ili je imao nešto drugo u planu? Tada Caitlin primijeti da je vampir ostavio Quickfootovu i njezinu eliju otključanu. Elesar ga je omeo da oni mogu pobjeći. Princeza požuri do Quickfoota, uhvati ga za ruku i izvuče ga iz tamnice.

Iako ga strah još nije napustio, Quickfoot shvati što je Elesar učinio za njega. Ponudio je svoj život za njegov. Još nikada, u cijelom njegovom gmazolikom životu, nitko se nije toliko žrtvovao za njega. Nije mogao prepustiti Elesara sudbini, a da bar ne pokuša učiniti nešto za njegov spas. Ubrza korak. Dok su oprezno koračali mračnim hodnicima, osjećao je kako se u njegovom srcu razbuktava plamen odlučnosti. Mora pomoći prijatelju u nevolji. Caitlin je dijelila njegovo mišljenje.

Sustigli su Elesara i vampira. Potonji ga gurne kroz vrata koja su vodila u nekakvo dvorište, primijeti Caitlin. Pokuša se nagnuti sa sigurnog mjesta da bolje vidi, ali se vrata istog trena zatvoriše. Vampir je ostao sam. Ne gube vrijeme, Quickfoot zgrabi jednu od baklji koje su osvjetljavale hodnik i nasrne na vampira. Snažnim udarcem, probije mu srce i on se istog trena pretvori u prah.

Caitlin se još nije ni snašla, a plašljivi gmazoliki je već prerastao u neustrašivog borca.

Riješivši se tamnim koridorima, riješili su samo dio problema. Još uvijek nisu znali gdje je Elesar i kako mu mogu pomoći. Quickfoot pokuša otvoriti vrata kroz koja je izašao Elesar, ali bezuspješno. Bila su suviše teška. Caitlin je dotle pronašla nekakvo stubište. Krenuli su njima. Vodile su do loža s kojih se pružao pogled prema areni u kojoj se nalazio Elesar. Na drugoj strani loža nalazilo se raskošno prijestolje, a na njemu je sjedila prilika obavijena mrakom. U areni, okrenut prema prijestolju, klečao je ratnik držeći u ruci odrubljenu glavu.

„To mora biti Valdor“, šapne Caitlin.

„A tam je šef! Kaj bumo sad?“ upita Quickfoot.

„Jedino što možemo je gledati i moliti se da Elesar pobjedi“, odgovori. Nije vidjela drugo rješenje. Ako ga pokušaju spasiti, stražari će ih sigurno sve pobiti.

„Strah me!“ projecica Quickfoot ni ne znaju i da je Caitlin bilo više strah od njega.

*

Elesar je stajao u središtu arene i čekao Valdora. Skinuo je prsluk i plašt, ostavši samo u košulji. Bio je spreman za borbu. Pomno je proučio svaki kutak arene. Na pješanom tlu, umrljanom krvlju, od tko zna koliko palih ratnika, ležalo je razno oružje većinom oštećeno bitkom ili uništeno. Jedino što je uspio pronaći bila je dvoglava sjekira. Iako nije bila njegovo omiljeno oružje i znao je da bi mu u ovoj prilici od najveće pomoći bio Moonsaber, morao je uzeti ono što je imao.

Vidjevši da je Elesar spreman, prilika s prijestolja mahne rukom, na što Valdor ustane, odbaci barbarevu glavu i isušuje se kao i on sam. Pogleda Elesara svojim krvavo crvenim očima i polagano kreće prema njemu. Košatice mu nije otkrivalo nikakve osjećaje.

„Ni to mi ne ide u prilog“, pomislio je Elesar. Ni vještina da iz izraza lica predvidi protivnikove poteze ovdje mu nije bila od naročite koristi.

elavi ratnik mu priđe i pokloni se. Elesar učini isto, ali prije nego što se uspravio osjetio je zamah mačeva. Valdor nije znao za poštenu borbu, ali Elesar mu se izmakne brzo

poput ma ke. Ve ina smrtnika izgubi u borbi s vampirima zbog toga što ne vide pod ovako slabom svjetloš u. Ali, Elesar je kona no dobio priliku da se okoristi jednom svojom prednoš u. Sposobnost da u mraku vidi gotovo jednako kao i na svjetlosti pove ala mu je izgledu u ovoj neravnoj borbi. ak je i spodoba na prijestolju, nagnuvši se naprijed, po ela pokazivati zanimanje za razvoj situacije.

Elesar se nije stigao ni uspraviti, kada je Valdor ponovo zamahnuo ma em. Još jedan promašaj. To je pružilo Elesaru priliku za protunapad. Zamahnuo je sjekirom i pogodio Valdorov ma . Takav udarac bi ve ini ratnika izbio svako oružje iz ruku. Ali ne i neživome. Njegov vrsti stisak na dršci nije ni podrhtao, nego uzvratio udarac jednakom silom kao i prvi put.

Vilin- ovjek je tijekom svog života imao mnogo razli itih protivnika; ja ih i slabijih, ve ih i manjih, no nikada još do sada toliko silovitog i izdržljivog kao Valdora.

Borba dvojice ratnika bila je ravnopravna sve dok Valdor u jednom trenutku nije vješto izbjegao Elesarov udarac i sam snažno zamahnuo ma em, prepolovivši mu sjekiru.

Elesar je ostao bez oružja. No, nije se predavao. Izbjegavao je svaki udarac i tražio priliku za protunapad. U jednom trenu uspio je dograbiti s tla oštricu nekog ma a i zamahnuti prema napada u. Oštrica je zaparala Valdorov rukav i na inila rez na njegovoj bijeloj koži.

Njegov gospodar je ustao i sa zanimanjem se naslonio na ogradu. Još ni jedno živo bi e nije uspjelo zadati Valdoru ranu.

„Nemrem ovo gledat!“ Quickfoot je nervozno poskakivao prate i kretanje Elesara i Valdora.

„Quickfoot, smiri se! Otkrit eš nas“, smirivala ga je Caitlin. Bilo je prekasno. Par vampira krenuo je prema njima. Quickfoot i Caitlin se osvrnu oko sebe, bilo je jasno da su u klopci. Od loših izbora koji su im bili na raspolaganju, mogli su birati samo neki koji je bio manje loš. Dobrih nije bilo.

„U klopci smo! Nemamo kamo!“

„Imamo. Dole! Ska i, Caitlin!“ Quickfoot sko i u arenu, a Caitlin za njim.

uvši Quickfootov glas, Elesar je znao da se ne smije osvrnati. Ipak, osvrnuo se. To, da uje Quickfootov glas u neposrednoj blizini bilo je tako nelogi no da se morao okrenuti. Osigurao im je bijeg. Zašto ga nisu prihvatili?

Valdoru nije trebala bolja prilika. Udari ga snažno šakom u sljepoo nicu i Elesar posrne. Nitko nije o ekivao da e se zadržati na nogama, ali on se vješto premetne i udari Valdora u lice. Padaju i, Valdor ispusti ma . Ma se okrene u zraku, bljesne na jedva zamjetnoj svjetlosti, i kao da mu je tamo oduvijek bilo mjesto, smjesti u Elesarovo desnici.

„Nije baš Moonsaber, ali poslužit e“, pomisli Elesar i prisloni vrh na Valdorov vrat.

„Dokraj i ga!“ uzvikne gospodar zadovoljan borbom.

Elesar pogleda u Valdorove crvene o i, zapara lagano Valdorovu blijedu kožu ispod brade i nakloni se:

„On je nenaoružan, a ja sam ratnik od asti. Tamo odakle ja dolazim to nešto zna i“, re e odlu no i spusti ma .

Caitlin i Quickfoot mu priu. Stajali su na sredini velike arene, okruženi neprijateljstvom i neizvjesnošću, ali ponovno zajedno. Ako već moraju poginuti, barem zajedno.

Iz velike lože začu se pljeskanje. Ne brzo, već polagano, jedva primjetno.

„Bravo, bravo...“ poviče Valdorov gospodar ledenim glasom. „Nisam bio siguran jesi to ti, Elesare! Morao sam se uvjeriti. Jedino ratnik kao što si ti ima tako veliko srce da poštedi život ovom prokletniku.“

„Tko ste vi?!“ začu se eno i Elesar, ali se gospodar povuče u tamu. Odakle mu zna ime?

Valdor ustade i pogne glavu pred Elesara. „Porazili ste me u borbi i poštedjeli mi život. Nitko to još nije učinio. Moj je život u vašim rukama, gospodaru!“ ponizno reče.

„Život? Pa, ti nisi ni živ ni mrtav“, reče Quickfoot skrivajući se iza vilin-ovjeka.

„Točno. Ja sam neživi“, odgovori Valdor. Njegov hladan glas uvukao se Quickfootu pod kožu od čega se gmazoliku ljuske naježe. Ako je to i bilo moguće.

„Ustaj!“ naredi mu Elesar.

Valdor ustane, a Elesar mu pruži ruku. „Ovo je tvoje!“ vampir je oklijevao, misleći da je trik. Uvjerivši se da nije, prihvatio je ruku i poklonio se. „Hvala, gospodaru.“

„Valdore, tko je tvoj gospodar?“

„Vi ste, gospodaru.“

„Ne, mislio sam na onoga koji nas je promatrao“, reče Elesar strogo. Nije htio pokazati da ga je borba s njime jako izmorila.

„To je gospodar mrtvih. On je stvorio ovo sveto mjesto neživima.“

„Sveto!? Ovo mjesto je sve osim sveto!“ slegnu ga ramena Caitlin.

„Možda za ljude, ali za nas, nežive, to je zemlja gdje smo sigurni i zaštićeni od živih.“ Valdor ju na tren pogleda i vrati pogled na Elesara.

„Ja bi prije rekao da se ljudi više boje vas nego vi njih“, reče Quickfoot.

„Prije bi bilo da se svi boje nepoznatog“, zaključio je Elesar. „A sad me vodi tom gospodaru neživih!“ naredi Valdor.

„Ne bih vam to preporučio, gospodaru. On ne...“ pokušao je Valdor, ali ga Elesar prekine: „Ne otkujem tvoju preporuku. Ovo je zahtjev.“

Valdor bez riječi kimne i povede ih ususret gospodaru neživih.

*

Ušli su u veliku dvoranu u kojoj su samo dvije baklje tinjale na sredini, međusobno udaljene svega dva koraka. Bilo je nemoguće odrediti koliko je prostorna, ni što se sve nalazi u njoj.

„Ovo je jezivo!“ tiho reče Caitlin. Na putu ovamo, nije se odvajala od Elesara. Kao ni Quickfoot.

„To ti je jezivo? A kaj ti ni jezivo?“ brundao je više sebi u bradu nego njoj.

„Vidiš li ti išta, Elesare? Ja jedva naslućujem obrise, a ni njih ne razaznajem“ žalila se dalje.

„Vidim skoro cijelu prostoriju, ali oko prijestolja je tamnije nego drugdje. Vjerojatno je gospodar neživih bacio sjenu na nj. Budite na oprezu!“ upozori ih. „Moglo bi se dogoditi da

u trenutku nestane ona trun ica naklonosti koju mi je ukazao kad sam porazio njegovog borca. Ne znamo tko je on“, nastavi i oprezno krene prema prijestolju.

„Zar misliš da je Kodran gospodar neživih?!“ Caitlin htjede po i za Elesarom, ali je Valdor zaustavi.

Hladna, vrsta neživa ruka stisne ju za nadlakticu i ona osjeti kako joj hladno a prostruju tijelom. Pogled u Valdorove crvene o i ostavi je nesigurnom u njegove namjere, ali ipak odlu i ostati kraj njega i Quickfoota.

Elesar je kora ao oprezno prema prijestolju. Razum mu je govorio da se spremi na borbu, dok mu instinkt nije ništa govorio, što je zna ilo da nema opasnosti. Oprezno je vagao izme u tih dvoje.

Gospodar neživih lijeno ustane s prijestolja i pri e do ruba osvjetljenog dijela dvorane. U mraku je Elesar mogao vidjeti da na glavi nosi krunu.

„Nisam vjerovao da emo se ikada ponovno sresti, Elesare“, prozbori.

„Zar smo se ve sreli? Ne vjerujem da bih vas mogao zaboraviti. Tko ste vi?“ upita Elesar. Instinkt mu je naglo proradio. Ve se susreo s njime.

„Malo sam se promijenio od našeg zadnjeg susreta, ali ipak sam mislio sam da eš me prepoznati“, odgovori i stane se na svijetlo pred Elesara.

Pred Elesarom je stajalo mumificirano tijelo, gotovo kostur, prekriven tankom isušenom kožom i zaogrnut crnim plaštem. Preko koš atog lica bila je napeta blijeda koža, upale o ne duplje jedva su dale naslutiti da su tu nekada postojale o i koje su vidjele, a osušene usne su pokrivala požutjele zube.

Tada Elesar na njegovim grudima ugleda medaljon zbog kojeg je protrnuo. Mogla ga je imati samo jedna osoba, ali ova joj spodoba nije bila nimalo nalik.

„Nomack!“ uzvikne zaprepašteno. Izgubio je osjet u nogama.

„Tako je, prijatelju. Ja sam!“ glas mu se iz hladnoga i oštrog naglo pretvorio u prijateljski.

„Božice mi, kako je to mogu e?“

„Eto, vidiš. ini se, da su i nemogu e stvari ponekad mogu e. Malo sam se promijenio, ali to sam ipak ja“, re e raširivši ruke. O ekivao je Elesarov zagrljaj, no vilin-ovjek se nije micao s mjesta.

„Ali ja sam bio prisutan kad smo te pokopali zajedno s ostalim borcima. U Almoku smo, vama u ast, podigli spomenik. Kako si oživio?!“

Na spomen Almok doline, Nomack naglo promjeni raspoloženje. Ponovo prozbori hladnim glasom:

„Ostavili ste me da trunem tamo u Almoku! Možda bi bilo najbolje da je tako i ostalo, ali nekroman me oživio. uo sam i prije da postoje, ali živi se ne zanimaju naro ito za takve spodobe. Govorilo se da idu za ratnicima u bitke i strpljivo ekaju dok se svi me usobno ne poubijaju. Zatim nas magijom pretvaraju u nežive. Tako sam i ja postao neživ“, Nomack se vrati do prijestolja i sjedne na rub.

„Nekroman nas je magijom sve držao u slijepoj pokornosti, ali ja sam ubrzo po eo tražiti na in kako da ga se oslobodim. Ukratko, oslobodio sam se njegove volje i ubio ga. Tako sam osigurao slobodu i ostalim ratnicima koji su me htjeli slijediti. Besciljno smo lutali Sillwithom

dok nismo došli ovamo i tu ostali. Neživi nemaju potrebu za osvajanjem kao ljudi. Želimo samo mir, a ovdje smo ga našli. Mnogi su ovdje tvoji vojnici, a mnogi i neprijateljski, ali me u njima više nema neprijateljstva. Ono što ih povezuje je težnja za mirom i nastoje ga sa uvati.“

„Jesam li te dobro razumio? Jesi li upravo rekao da neki od njih nisu bili ljudi?“

„Tako je. Ovdje ima i orka i vilenjaka, ljudi i goblina. Crna magija na svakoga djeluje drugačije. Neki su postali vampiri, a drugi su hodaju i kosturi. Treći su pak kao Valdor, neživa stvorenja nalik vampirima, ali snažniji od njih i nisu krvopije.“

Elesar je gledao u Nomacka, ne vjerujući u vlastitim oči.

„Nakon toliko godina, Nomack! Nisam očekivao da ću te ikada više vidjeti“, želio je zagrliti dugogodišnjeg prijatelja, no nešto u njemu mu je govorilo da to ne učini.

„Pa, i nije baš bilo puno izgleda da nam se putovi ponovno sretnu, ali vjeruj mi Elesare, to sam ja. Zemlja je nemilosrdna prema ljudskom mesu kada ode pod zemlju. Ali biti ovdje ima i neke prednosti pred As'silarijem.“

„Znaš li to da si zadovoljan?“ Elesar je pažljivo birao riječi. Možda se nije samo Nomackov izgled promijenio.

„Možda 'zadovoljan' nije pravi opis onog što osjećam, ali nije ni daleko. Ovdje sam našao mir. Kao uvijek, esto sam mislio da težim miru, ali sada znam, da uvijek težim nemiru isto koliko i miru. Ne boj se, prijatelju. Možda sam promijenio izgled, ali je još uvijek ostalo ponešto od starog Nomacka. Ni ti, ni tvoji prijatelji nemate razloga za strah. Priđite!“ Nomack ustane i pokaže rukom prema ostalima da im priđe. Njegovo suhonjavo lice se napne u nešto što je izgledalo kao osmijeh.

Caitlin, Quickfoot i Valdor priđu u stanu iza Elesara. Nomack pogleda u Valdora i kaže:

„Valdor je težak protivnik. Svaka ti čast, Elesare. Uspio si ga poraziti...“ nasloni ruku na Valdorovo rame, „i sada je on tvoje vlasništvo.“

„Nijedna osoba, bila živa ili neživa ne bi trebala biti nečije vlasništvo“, odgovori Elesar.

„Još uvijek se žestoko protiviš tome. Bilo kako bilo, porazio si Valdora i njegov život je sada u tvojim rukama.“ Potom pogleda prema Caitlin i Quickfootu: „A tko su tvoji prijatelji?“

„Ja sam Caitlin, k...“

„Ovo je Caitlin iz Kiroshana“, prekine je Elesar. Nije bio siguran kako će Nomack reagirati ako kaže da je Christianova kćer. Želio je sam uhvatiti trenutak kada će Nomacku priopćiti taj podatak. „A ovo je Quickfoot iz Mo'vare.“

„Neobična skupina, ali ako su tvoji prijatelji, dobrodošli su“, zaključuje Nomack.

„Ula sam mnogo priča o vama i borbi u Velikoj Bitci. Bili ste velik borac“, ljubazno kaže Caitlin.

„Ne prisjećam se rado tog vremena“, odgovori Nomack smrknuo i vrati se na prijestolje.

„Koja velika bitka, Caitlin?“ znatiželjno pita Quickfoot. Gmazoliki nije bio upućen u povijest. Nije imao odakle naučiti o tome.

„Isprizmi ti kasnije“, odgovori Caitlin.

„Možeš mu sada ispričati. Ja imam pitanja za Nomacka“, reče joj Elesar.

„Valdor će vas odvesti na neko svjetlije mjesto.“ Nomack naredi Valdoru da ih odvede na što se on pokloni i tako učini.

„Kako je uopće nastalo ovo mjesto?“ upita Elesar, nakon što su ostali sami.

„Ovo mjesto se zove Dolina mrtvih. Stvorili su je nekromani za svoju vojsku neživih. Kada smo se oslobodili njihove volje, preoteli smo im Dolinu. Ovdje smo sagradili ovaj dvorac i svi neživi su dobrodošli ovdje.“

„A čemu služi ona gusta magla?“

„Magla bi trebala otjerati neželjene posjetitelje.“

„Neželjene posjetitelje? Ta magla se proširila do samog Gatewaya i ometa putnike u njihovim putovanjima. Ona je razlog zašto smo dolutali ovamo“, izvijesti ga Elesar.

„To nisam znao. Upozorit ću vampire“, odmah kaže Nomack. „Makar ne znam tko još putuje preko Gatewaya prema sjeveru. Tamo nema ništa osim divljih barbara i gustih šuma gdje se nalaze trolovi.“

„Ali to je jedini put do Adazara.“

„Idete s robnjacima? Postoji li neki razlog ili ste samo znatiželjni?“

„Moram obavijestiti Zerona da je Kodran ponovo na slobodi. Iako vjerujem da on to već zna.“

Na spomen Kodranovog imena, Nomack se uznemiri. „Kodran Mračni je ponovo slobodan?! Kako se to dogodilo!?“

„Overlord ga je oslobodio. I nakon toliko godina polagano ostvaruje svoj plan. Ne razumijem samo kako je još živ nakon tolikih godina.“

„Vjerujem da ima nekog saveznika koji mu u tome pomaže. Sada kada je oslobodio Kodrana...“ Nomack zastane pa reče, „imate zaista gadne neprijatelje, prijatelju.“

„Da, zato sam i krenuo u Adazar. Pomoć robnjaka bi nam koristila. A i tvoja pomoć bi nam dobro došla. Neustrašiva vojska neživih bila bi nam od neprocjenjive koristi. Ljudi pod vodstvom Christiana su spremni, vilenjaci također...“

„Christian!“ Nomack oči zasvijetle. „Zar je i on još živ?“ zajedljivim glasom reče.

„Nakon što je ubio Bokanija, preuzeo je njegove moći.“ Elesar je vidio da je dotakao osjetljivu temu, ali je zaključio da je bolje da je odmah riješe.

„Zar ti uistinu od mene tražiš da se ujedinim s Christianom?! Nakon što me je ubio. Zbog njega sam postao ovo što sam sad. Nikad!“ prekine ga Nomack, ljutito ustavši.

„Nomack! Bio je to nesretan slučaj!“ Elesar ga pokušava smiriti.

„Nije! Namjerno me probao ubiti! Želio je preuzeti moje kraljevstvo!“ nekонтролирано kaže Nomack.

„Nomack! Slušaj što govoriš!“ vilenjovjek je vidio da ovo neće dobro završiti.

„Ušuti, Elesare! Nikada se neće pridružiti vama, sve dok je Christian živ!“

„Zar vi to govorite o mom ocu?“ upita Caitlin koja im je upravo prilazila. Za nju je povišene glasove i iskoristila Valdorovu nepažnju da se vrati u dvoranu i izvidi što se događa.

„Što?! Ti si Christianova kćer?“ Nomack je ošine pogledom i za nekog tko je neživ, vrlo brzo se naše ispred nje. „I ti zaslužuješ smrt!“ razjareno reče i zgrabi Caitlin za vrat.

„Nomack, ne!!!“ povikala ga Elesar i zatri se prema neživom kralju. Odgurnuo ga je tijelom, od čega on ispusti Caitlin. „Nije ona kriva za tvoju smrt, ni njezin otac. Krivi su Bokani i Kodran.“

Nomack ustane i pogleda prestrašenu Caitlin. Djevojka se držala za vrat, šušurena u kutu dvorane. Pogledao je i Elesara koji je stajao ispred nje, braneći je. Nomack nije prozborio ni riječi. Krenuo je prema prijestolju i ne oklevajući se dobaci Elesaru:

„Uzmi konje i nestani iz mog kraljevstva zajedno s ovom prokletnicom! Povedi i svog gmaza i Valdora! Ovdje nećeš dobiti nikakvu pomoć!“

